

I v društvu je z naravo živel
I z duhom vsako stvar oživil,
C'lo kamen storil v umno stvar:
Zakaj ti časi pretečeni itd.

I ko pozneji čas nastopil,
Z njim duh človeški više stopil,
Spet k viru svomu hrepenel
I misli mislil je globoke,
I meril čudeža visoke;
Do vrat nebeških je dospel:
Zakaj ti časi pretečeni itd.

Ko solnce časov tih zaide,
I nova doba v bitnost pride,
I pride z njo nov uma plod;
Po novih potih zopet hodil,
Je nove kraje um prebrodil,
I v novim sveti bil povsod:
Zakaj ti časi pretečeni itd.

Kar je prehodil zdaj i vedno,
Kar je prehodil uro sledno,
Odpertega mi malo je;
Zasé je drevje le cvetelo,
Na njim je sadje dozorelo,
Naprej oddalo seme le:
Tako ste časi pretečeni
Vsi meni skor zaperti;
Ker od zibeli je do smerti
Kaj kratek tek odločen meni!

17. novembra 1853.

Dan slovanski.

(Str. 35, 36.)

Prišel bo odmenjeni čas,
Ko bode razlegal se glas
Od krajev, kjer solnce izhaja,
Do krajev, kjer solnce zahaja,
Ko klical Slovane bo vkup
Od krajev vsih vojskini hrup:

Na vojsko, junaci, na bor!
Na černe osvete pomor!
Kar Laba vas je porodila,
Kar Donava močna gojila,
Vi vsi, kar napaja vas Don,
I kar vas preživlja sedlon;

Vsi čujte grometi na glas:
Prišel je odmenjeni čas!
Od krajev, kjer solnce izhaja,
Do krajev, kjer solnce zahaja,
Kar nosi Slovana ime,
Naj složno poda si roke!

V potocih preлива se kri!
Le zemlja, ki prešnje si dni
Kri hrabrih očetov popila,
Se s trupli njihovi gnojila,
Sovražnikov kervco popij,
Sovražnikov trupla pokrij!

Nad črnimi grobi vesel
Slovan bo zastave razpel
God slobode nove praznoval,
Sveta bo stranem oznanoval
Veselega petja odglas,
Da tu je odmenjeni čas!

22. avgusta 1853.

Človek.

(Str. 48-50.)

Ko si doveršil, duh, stvarjenje,
I zadnjič vse lepote cvet,
Človeka zbudil si v življenje
I v last mu dal vesoljni svet,
I uma luč mu vtisnil v glavo,
Krepost i moč mu v roko dal:
Kaj mislil je, ko je naravo,
Je prvič tvoje dela bral?

Neznani občut ga više dviga,
Vir svoje bitnosti spozna,
I ve, da kar mu v žilah šviga,
V višavi svoj iztok ima,
Spozna namembe glas visoke,
Spozna, kdo oče mu je bil,
I zmišlja misli si globoke,
Ki jih je v viru večnem pil.

I kot studenc, ki iz oblaka
Se je napil dežja moči,
Veselo čez skalovje skaka
I v morje svojo moč vali,
Da spet dobi, kar je oddalo,
I kar dobi, da spet odda,
I spleta tak verigo zalo
Narave vedno znovega:

Tako se človek spenja više,
I kar pod solncem ne dobi,
S hrepenjem na višavi iše
I v viru večnim zadobi.
I sreče skorej nezaveden
Jo vender dan na dan pijé
I blagodarov miglej sleden
Število nanj nebrojno spe.

Da srečnimu tako sijalo
Bilo bi solnce vekomej!
Pa dni je tacih danih malo,
Nestalno ruši čas naprej;